

DRAPS i FERRO VELL

30
CTS.

Novel·la i cançons de la primera pel·lícula
— parlada i cantada en català —

BIBLIOTECA FILMS

PUBLICACIÓ SETMANAL

VALÈNCIA, NÚM. 234

DIRECTOR PROPIETARI:

APARTAT 707 - TEL. 70657

RAMON SALA VERDAGUER

BARCELONA

Draps i ferro vell

Seleccions: MURIA

Producció:

COMEDIES KAMINSKY
de Paris

Casa distribuïdora:

EXCLUSIVES TRIAN

València, 234 - Tel. 72736

BARCELONA

Exclusiva de venda i repartiment:

Sociedad General Española de Librería, S. A.

Barbarà, núms. 14 i 16

BARCELONA

Ens trobem als Encants, entre el brogit de la gentada que es detura davant les mil rengleres d'objectes més o menys deteriorats que amb veu falaguera i persuasiva ofereixen els marxants a la quantitat portentosa de badocs... Naturalment, ens referim als Encants de París, anomenats "Marché aux Puces", i que en ben poc es diferenciï dels típics Encants barcelonins...

Els mateixos rotllos de gent, les mateixes cridories, i sense cap mena de dubte, els mateixos restes de grandeses d'un ahir que pregonen vestits i mobles de totes menes. Hom veu arreu la parella de nuvis que guaiten el que els podria permetre bastir un niu amb molt pocs diners...; el matrimoni ja madur, que vol renovar quelcom del seu menatge humil, y tothom va a la recerca de la veritable ocasió excepcional...

Pero a nosaltres ens interessa de manera molt directa un automòbil que s'atura prop de les primeres parades i del qual baixen dos homes. Són els Verli, pare i fill. Panxut i seriós el primer i jovenívol i amb cara d'avorrimient el segon.

Un dels venedors que per entre la taparada de gent que el volta els ha vist, diu:

—És En Verli, del carrer de la Paix... Abans venia als Encants; és un company.

—Heus ací un que n'ha sortit —le respon el company, donant a entendre que l'origen de la fortuna d'En Verli era ni més ni menys que una de tantes parades de vell com abunden als Encants.

—¿I el jove que va amb ell...?

—Deu ésser la cria... vull dir el fill... Però ara que me'l miro millor, el reconec: és el minyó que em va vendre aquest canelobre... per vint francs ahir mateix...

—Caratsus — replica l'altre venedor—, ¿vols dir que...? — i la resta de les paraules es perden en l'orella... però no costaria gens ni mica endevinar-les... diguem-les ja al llegidor:

—¿Vols jugar que el deu haver fet córrer de casa seva?

Mentre als llavis dels dos venedors es dibuixa una rialleta irònica i expressiva, En Verli fill preguntava al seu pare:

—Voldria saber per què m'has portat aquí... — i el pare, somrient, li replicava:

—Per a ensenyar-te on jo vaig debutar... Té... ¿veus aquell home? Doncs va començar amb mi... — i amb la mà assenyalava un drapaire dels que en una miserable parada cridava com un boig per atraure

els vianants... acabant la seva frase amb aquestes paraules sentencioses:

—I és gràcies a això que avui pots lluir un automòbil...!

—¿Tu has venut als Encants... tu?—digué el noi al seu pare...

—Sí, i mentrestant, ara venc al carrer de la Paix el que compro aquí.

—Ah, ja... ja—féu el fill.

—Sí, noi, més bé que aquí no es troben enlloc ocasions millors...

Mentre escoltava al seu pare, Verli fill, el nom del qual era Joan, deixava que la mirada recorregués tot aquell món, nou per a ell.

Una vella, cobert el cap amb un capell de paper fet per ella mateixa amb un diari, cridà la seva atenció. Era la vella boja de la Tomasa. És a dir, boja del tot, no ho era encara... però tenia la fallera de què havia de cobrar prompte una herència de Xicago. El millor de la Tomasa no es trobava en aquell moment a la parada... era la seva filla Tina, que feia de maniquí en una altra parada... la que tenia per amo el famós Ferran...

La xerrameca de la Tomasa era per demés típica i pintoresca. Al que no li comprava li'n deia quatre fresques i no era difícil que les paraules "tòtila", "nas de mocs" i "fatxada", eixissin de la seva boca... La seva eloqüència i el seu aspecte de cui-

rassat eren imponents i constituïen una de les notes més suggestives dels Encants...

Mentre Verli fill mirava aquella gent que bullia al seu entorn, el pare, comerciant abans que tot, s'havia enamorat d'un canelobre que era per a ell una ocasió excepcional... puix que en tenia al magatzem un d'exactament igual...

Mentre regatejava amb l'encantiste, el fill es tornava de mil colors i deia al seu pare:

—Anem, papà, deixa'l estar aquest canelobre...

—Calla, noi; mai no comprens res... Això farà un parell únic que podré vendre per mil francs...

—Si vols dir mil —li digué el fill...

Però hora és ja que expliquem als llegidors la veritat sobre el poc interès que tenia Verli fill en què Verli pare comprés el canelobre... Senzillament, es tractava que aquell mateix canelobre l'havia venut ell als Encants per poder fer fatxenderies amb uns quants francs a la butxaca... Heus-ací explicat el per què era tan "igual" al que el pare creia tenir a la botiga.

Però de res va servir l'obstrucció parlamentària d'En Verli fill... El pare va comprar i pagar el canelobre, i tot satisfet, i amb ell a la mà, va anar seguint les parades...

Varen deixar endarrera la de la Tomasa, on aquesta, a grans crits, deia:

—Trieu objectes d'art, joies de valor, riqueses...

No tinc pressa per a vendre; espero una herència de Xicago; tinc quadres dels grans mestres, un Rembrandt per dos mil francs...

Mes tothom coneixia la mania de la Tomasa i la deixaven dir.

Solament quan algun passa-volant es deturava a la parada, s'armava immediatament la gran discussió, en la forma següent:

—Quant aquesta amanidora.

—Aixó una amanidora?... ¡És la corona del rei de Siam...!

—¿Què dieu de l'ensiam...?

—Que no el coneixeu el rei de Siam...? Doncs jo sí —replicava la Tomasa—, i tant se me'n dóna si compreu com no, perquè espero la meua herència de Xicago...

I així acabaven totes les discussions. La Tomasa es quedava amb l'objecte i amb el seu orgull i esperança d'ésser rica d'un dia a l'altre...

D'una col·lecció de culs de got en deia pomposament diamants de la corona de Rússia i es disputava amb el primer que li ho negués i l'engegava a Pekín tan tranquil·lament...

Una de les parades crida l'atenció del rebrot d'En Verli: era la d'En Ferran, tipus que ha de jugar un bon paper en la nostra pel·lícula i que ens pararem a escoltar davant de la seva exhibició de "toilettes" de tercera mà. Diu:

...sortia la Tina, la xamosa filla de la Tomasa ..

—Mentrestant nenes, tendres i senyores dures, us faré veure la darrera creació de la casa Fernand, el model extra-chic, que farà furor a Biarritz a "cal Ritz" i a Sant Moritz a l'hora del cocktail...

Acabades aquestes paraules, sortia la Tina, la xa-

mosa filla de la Tomasa, abillada amb una "toilette" que era per a fer patir dels ronyons al que menys predisposat estés a riure...

—Noi, sembla de pell de granota—digué un dels badocs del rotllo...

—Sembla una "girl" de revista—afegí un altre...

Però la Tina, somrient, deturava totes les murmuracions i era la reina de l'elegància dels Encants... En Verli fill no la perdia de vista.

En Ferran, satisfet de l'expectació de la seva model, de la que ja podem avançar que estava quelcom enamoratot, continuava el seu discurs.

—Etic segur, senyoretetes, que els agrada... i que a vos precisament (i senyalava una dona com una vaca) us aniria com un guant. Preneu-lo per quatre duros; no podeu desitjar res més bonic.

—Ai, temptadorot... —li feu la dona, tot i veient-se ja abillada com una de les "demi-mondaines" del Ritz... i naturalment, comprà el vestit i el pagà... anant-se'n tota satisfeta...

Moments després, una altra compradora s'atansava a la parada d'En Ferran i li demanava:

—¿No teniu res per a les vacances?

—¿Que dieu per a la platja?... Un moment... Tina, posa't el vestit de pendre la fresca... tot seguit...

Desaparegué la Tina, seguida amb delit pels ulls

de Verli fill, i als pocs moments reaparegué vestida amb un vestit de bany de gran fantasia, que mig deixava veure i mig endevinar les seves belleses més corporals...

Immediatament el vestit fou venut i la clienta se'n anà molt complaguda de poder repetir l'èxit de la Tina en quant s'abillés com ella... tan encisadorament desabillada...

En Ferran no deixava un moment de fer propaganda i anava dient... mentre Tina es canviava de vestit:

—Cal que us faci remarcar, mentre que la senyoreta Tina no és ací, que les grans cases de París m'han ofert un munt d'or per la meva maniquí. Mes hi ha un però... perquè hi ha un però... jo he refusat, per consideració a la meva clientela...

Així anà xerrant En Ferran, fins que En Verli pare, veient que el seu fill no el seguia, l'estirà pel braç dient-li:

—Apa, noi, cap a casa, que la teva mare ens espera...

—Un moment, papà, que veig que tens raó: es descobreixen veritables tresors als Encants!...

I vulguis que no, Verli fill, amb els ulls clavats en la Tina, hagué de seguir al seu pare i pujar a l'automòbil, prenent el camí de tornada a la llar, carregat amb aquell canelobre... tan sortosament trobat.

Al moment de desaparèixer En Verli pare i fill,

Ferran, poc satisfet de l'acollida que havia tingut el seu últim model, s'adreçava als del rotllo i els engegava aquest discurs de comiat:

—Treu-te aquest model i anem-nos-en... Senyors i senyores... quan la venda s'acaba... tanquem a migdia... Fins a demà...

I amb un cop d'aquell barret, tan castís, acabava la sessió convidant-los a circular...

A la tornada a la llar els esperava una sorpresa... La senyora Verli, que estava venent un gerro de gran valor i d'una antiguitat irrefutable, puix l'havien fabricat feia dues setmanes, els rebé fredament, inquietant ràpida i malhumorada:

—Bon dia; ¿com ha anat el passeig pels Encants?

En Joan replicà quasi a l'instant, ple d'entusiasme:

—Hem descobert una maniquí espeterrant.

—¿Una maniquí...?—feu la senyora Verli, intrigada.

—No te l'escoltis: diu bestieses—contestà el seu pare i afegí: Val més que vegis ço que he comprat; amb el que tenim, farà un parell únic que almenys vendré per mil francs.

I a l'ensem que parlava, mostrà a la seva muller el canelobre.

La senyora Verli, en veure'l, exclamà indignada:

—Però si és el nostre canelobre. ¿On has comprat això...?

En Verli, sorprès, li respongué:

—Als Encants, t'he dit.

—¿I quant n'has pagat?

—Doncs... cinquanta francs.

—Ai caram... com que cinquanta francs!...—digué la senyora Verli, posant-se feta una fúria; i adreçant-se al fill, li digué:

—Veiam, Joan, ¿pots explicar-me això? Vaig donar-te aquest canelobre per a vendre'l, fa tres dies...

En Joan, amb la major frescor, respongué:

—I bé, l'he venut.

—Però fill meu, ¿quan seràs formal?...

—No volíeu que vengués... doncs ja venc... ja ho veieu... ¿què voleu més? Començo a vendre als Encants, com el pare...!

El pare, de tan sorprès, no podia endevinar què era el que passava, i demanà a la seva muller:

—Ja m'explicaràs el que això significa...?

—Molt senzill: significa que el teu fill ha anat a vendre als Encants una cosa que jo li havia confiat i que l'imbècil del seu pare ha tornat a comprar...

—Oh, quin cinisme!—feu el pare, tot aplanat per la conclusió.

—I això no és la primera vegada que succeeix, saps?

Per fi els crits anaren en augment fins que l'escena s'acabà amb la guillada discreta d'En Joan, que es feu fonedís i cuità a refugiar-se a la seva cambra.

Encara quedaren els seus pares disputant-se, puix

sempre que quelcom esdevenia per culpa del fill, la mare indefectiblement retreia al pare que si haguessin tingut una filla, com ella volia... no passaria res del que estava succeint...

Solament les disputes per causa del fill enterbolien breument la felicitat existència dels senyors de Verli, burgesos que comprant als Encants trastos vells i restaurant-los després, els podien fer passar per autèntiques antiguitats... fabricades a la rebotiga.

Acabades les batusses, En Joan es preparà el seu frac, i ajudat per l'Isidre, el criat, i Anna, la serventa, s'empolistrà per a passar la nit alegrement en el recó amable d'algun cabaret... gràcies al préstec de dos-cents francs del cambrer i a un petonet robat a la cambra per a començar a fer paladar...

En eixir de la cambra per a guanyar la porta del carrer, es trobà En Joan amb el seu pare que li barriava el pas...

—¿Com s'entén? ¿Surts aquesta nit?...

—Ho has endevinat, papà — respongué sense immutar-se el fill —. No me n'aniré pas al llit vestit de frac.

La mare, que sempre estava amatent, intervingué també:

—Això és insuportable... Cada dia el mateix.

—I fins et perfumes com una cocota... — digué Verli pare.

—És el perfum de la mamà...—exclamà Joan, tan

fresquet, i després, dirigint-se al seu pare, li digué:

—Parlem de coses sèries, papà... Deixa'm cinc llüisos.

—Ni un cèntim; el teu pare no et donarà un cèntim. ¿Señts, tu...? No li donis un cèntim... ni mig! —cridà avalotada la mare d'En Joan.

—No tinguís por—digué el pare; i afegí:

—Aquest xicot solament pensa en demanar-me diners...

—Sí — feu la mare — i tornar a casa a les tantes del matí... corrent-la amb donotes i desembarassar la casa anant a vendre als Encants els meus canelobres Lluís XVI; i afegí amb exaltació—: Ja ho veus clarament ara, com jo tenia raó de voler una filla.

Xiular un aire de la java de moda fou la única resposta de Joan als seus pares, i amb el seu frac i barret de copa, va agafar la porta i cap al cabaret falta gent...

Ja hi som al cabaret, i el primer que farem serà escoltar la cançó ballada per una acrobàtica i contorsionista dansarina que amb molta gràcia i molt poca roba feia les delícies dels concurrents.

La dolça cadència d'aquesta música preparava a la gresca i la formosa contorsionista que exposava el seu cos a les mirades assedegades dels jovenets, emplenava la sala d'una confortadora alegria.

Les ampolles de xampany feien bullir els caps, i En Joan, que es trobava voltat de vàries estrelles,

estava naturalment en la glòria... Solament mataba aquesta illusió la demanadissa de les contertúlies... La Carlota, per exemple, demanava a En Joan un abric de Breitsschwartz, pel seu sant, i ell li repliava que mal podia comprar el que ni sisquera sabia pronunciar...

En Joan, amb les copes de xampany que portava al cos, i les ganes que tenia de fer barrila, va aixecar-se, i malgrat les recomanacions del "maitre", va posar-se a cantar, corejat pels seus amics i amiguetes.

NO SE'N VEUEN GAIRES AIXÍ

*Coneixeu l'Artur...?
És un tio, és un as,
el pinxo que està de moda...
No té por dels punys forts,
i quan està begut
és el rei de la tabola;
és fort, i a les dones fa barallar;
no n'hi ha cap com ell per ballar i castigar.
Ja no se'n veuen gaires així,
que no es deixen mirar ni faltar;
Quan entre homes hi ha mastegots
hi va tranquil, sense deixar el cigar;
d'un copet s'ensorra el barret,
displicent s'ajusta el pantalon
i d'un cop de puny envia els enemics
l'un a l'hospital i l'altre al canyet;
i fresc s'ajunta amb la seva jamba.
No se'n veuen gaires així.*

En acabar la cançó dedicada al pinxo que està de moda, fou clamorosa l'ovació que retronà al cabaret, i Joan es va veure obligat a repetir-la. Les dones estaven entusiasmades. Solament la Carlota estava de molt mal humor. S'havia assabentat que En Joan estava embadalit amb la model d'En Ferran, i quan aquest la convidà a sortir del cabaret per a donar un tomb pels Encants i els seus voltants, ella li respongué enfadada:

—Ja no el necessito el teu abric... Guarda-te'l i vés als Encants a empaitar les drapaires. Jo me'n vaig a casa. Si vols venir, ja saps l'adreça... ¡Bona nit!...

Sense fer cas de l'enrabiada de la Carlota, En Joan i els seus amics arribaren en un taxi als Encants, i, naturalment, estaven deserts, però començaren a remoure tot el barri, cantant, cridant i demanant a grans veus que sortís la maniquí d'En Ferran.

Primer demanaren la canya d'encendre i apagar els llums al fanaler, no deixant-li complir la seva tasca, i un cop amos de la canya, començaren a encendre una altra volta tots els fanals del carrer.

Porta que trobaven, porta a la qual trucaven amb tanta fúria, que tots els veïns, escandalitzats, els abroncaven seriosament... Però la bona va ésser en arribar a la porta de casa la Tomasa, mare de l'escultural model Tina, ideal d'En Joan. Aquesta dona, en sentir que aquells barrilaires trucaven a la seva porta, va

sortir a la finestra i els va tirar un gerro d'aigua fresca per veure si així es refredava el seu entusiasme.

—Jo vull la meva maniquí—cridava amb la insistència dels embriacs—. Jo vull la meva maniquí... que surti, que surti...—deia En Joan.

Quan la Tina sortí a la finestra, la seva mare li digué, per a tranquil·litzar-la, tot recomanant-li que es fiqués al llit:

—Res, filla, res: uns troneres, que ben segur venien a robar-me els meus tresors...

No solament varen tenir la topada amb la Tomasa, que va poder lluir tot el seu repertori d'improperis i paraules fortes, sinó que varen sofrir també un espant dels grossos en trucar a la porta d'un perdona-vides, que els va rebre amb el garrot als dits i disposat a fer-los una carícia...

Vist el caire que prenia els esdeveniments al barri dels Encants, decidiren entornar-se'n cap a casa i procurar, l'endemà, recomençar la recerca de la xamosa maniquí.

Es dissolgué el grup de barrilaires, i en entrar en Joan a casa seva, va esdevenir la gran catàstrofe. De bell antuvi ensopegà amb un gerro antic i una figura de guix del segle XII i tot ho esmicolà... tot i dient al criat que ell no trencava mai res.

Com sigui que en entrar a casa seva, portava encara la canya del fanaler, va tenir la desgràcia que es li enredés amb la làmpara del despatx.

El criat atent a les ordres del senyoret...

—Corre, fill meu—reclamava Joan a En Fèlix, el criat—; té, ara se m'ha enredat la canya amb el llum. Vina, ajuda'm... la unió fa la força...

El criat, atent a les ordres del senyoret, l'ajudà... y tots dos es posaren amb delit a estirar la

canya. El resultat no es feu esperar: la làmpara caigué, fent-se bocins, i el soroll feu sortir corrents als pares d'En Joan, alarmats i esporuguits.

—¿Però què és això?... ¿Ets tu? ¿Qui ha trencat la làmpara?—feu el pare, indignat.

—Jo no; ha estat el samaler—respongué En Joan, senyalant la canya del fanaler.

Per si la situació no fos suficient perillosa per En Joan, en aquell moment entrà el xofer del taxi demanant un compte de més de tres centes pessetes.

Això fou la gota d'aigua que féu vessar el got, i el seu pare, després de pagar al xofer, va dir-li com a ultimàtum:

—Joan, això passa de mida! Ja n'hi ha prou; tu aniràs a treballar i des de demà vendràs als Encants i començaràs com jo vaig començar.

—Però, papà, si anar als Encants és el meu somni—replicà el noi, pensant que venent als Encants podria veure-la cada dia a la Tina.

Com que ja era de dia, afegí el pare Verli:

—Jo mateix t'hi portaré i t'hi instal·laré. Vés a canviar-te de roba; et posaràs el mateix vestit que jo portava quan vaig debutar.

—¿I si no em va bé?—preguntà En Joan.

—És igual... A mi tampoc m'anava bé, i no em va privar de fer bons negocis.

—Bé, papà, bé—digué, molt amansit, En Joan, veient que la cosa anava sèria i que el seu pare era

molt capaç d'enviar-lo als Encants d'un cop de peu.

Un ratet més tard ja tenim al nostre heroi amb el clàssic paraigua convertit en parada, venent quincalles barates per a començar a muntar el negoci. Però els seus ulls no miraven ni els objectes que fent equilibris s'aguantaven sobre la tela del paraigües. Estava embadalit mirant la dolça Tina, que dues o tres paraades més enllà seguia fent exhibicions de les "toilettes" de quarta i cinquena mà, que venia En Ferran amb la seva pintoresca xerrameca.

Tina estava abillada amb un vestit de muntar a cavall, i En Ferran anava anomenant les excel·lències de la creació:

—Us poso davant els ulls la darrera obra de la casa Fernant, el model "ultra-xic" que fa furor el matí al Parc, al Tir de colom i al Gran Casino. Acosteu-vos i mireu, però no toqueu... Només el vestit es ven...

I així anava treient-se de sobre tota la rècula de vestits, mentre els del rotllo passaven l'estona mirant a la model i desesperant a En Joan quan li tapaven la graciosa silueta de la Tina.

Arribada que fou l'hora de dinar, En Ferran i la Tina anaren al restaurant proper per a celebrar la venda, que havia anat molt bé. Però En Joan, que veient que marxava la Tina, havia malvenut els quatre trastos i tancat la botiga, és a dir, tancat el paraigua, que era tot el seu establiment, es feu el ronsa

prop d'En Ferran, procurant fer-hi coneixença, preguntant-li per un restaurant proper.

Per fi aconseguí que la Tina, interessada per la jovesa i tímidesa d'En Joan, li digués:

—Si el jove té gust de dinar amb nosaltres, pot venir. Al nostre restaurant serveixen uns musclos molt bons.

—Amb molt de gust—digué En Joan, ajuntant-se a la parella i fent malbé la combina que es portava En Ferran, de dinar a soles amb la Tina.

Una vegada installats al restaurant, la Tina comprengué aviat dues coses: que En Ferran no podia veure el convidat caigut del cel i que En Joan estava per ella.

—¿Que no menja?—preguntà Tina al noi Verli.

—No tinc gana...

—¿Però no es moria de fam ara mateix?—insinuà Tina.

En Ferran, no poguent trencar el cap d'En Joan, interrompé la conversa dient:

—Però escolta, ¿què hi vens tu als Encants?

—Jo hi sospiro...

—¿Eh?... ¿Vens soperes?...

—Sí—digué distret En Joan, mirant-se la Tina.

—Però escolta—insistí l'altre—, sembla que no saps el que et pesques.

—Sí, menjo musclos i bec vi...

—¿Vols dir que estàs bé del cap?

—Sí, sí, estic enamorat—contestava En Joan sense fixar-se en la pregunta d'En Ferran.

La Tina, intrigada per les paraules d'En Joan, preguntà:

—És veritat que està enamorat, senyor Joan. ¿I ja ho ha dit a la que estima...?

—Ja voldria fer-ho, però no goso...

—Sí que és tímid.

—Ja... però ella és tan dolça i té uns ulls... ai!... quins ulls!...

—Cal que estigui molt enamorat per parlar així...

—Més encara del que vostè es pensa.

—I que bé parla—exclamà entusiasmada la Tina—. Penso que vostè és un príncep disfressat!

—Sí, molt ben disfressat—interrompé En Ferran, que ja saltava sobre el seient, en veure el diàleg i les atencions de la Tina envers En Joan. I afegí com a mot final, per allunyar a En Joan:

—Jove, jo ara he de parlar amb la meva maniquí, de manera que... a escampar la boira, ¿sabeu?... i no us oblideu de pagar els musclos... els vostres...

En Joan li allargà diners a En Ferran, tot dient-li:

—Teniu, ja pagareu vos... i guardeu-vos el canvi...

—Està torrat aquest mec—digué En Ferran.

—Jo li dic que és un príncep—digué Tina, ofesa per les paraules d'En Ferran.

—Ca, dona: és un rei... el rei dels ximplets!...

En aquest moment entrà al restaurant la mare de la

noia, la rodona Tomasa, amb tota la majestat dels seus cent quilos, i la popularitat de què gaudia es posà de manifest.

Tots la saludaven, i fins algú es permetia, coneixent la seva mania, preguntar-li per la famosa herència de Xicago.

En Ferran, en veure que s'atansava la que ell somniava havia d'ésser la seva sogra, li digué:

—Ep, Tomasa: ¿voleu seure, que preneu cafè amb nosaltres?...

—No es pot refusar el teu convit; però ja saps que jo puc prendre tants cafès com vulgui... Espero l'herència de Xicago i tindrè un munt de pasta...

—Sí, ja ho sé, Tomasa—digué En Ferran—, però escolteu una cosa.

—¿Què vols, Ferran?

—Molt senzill: voldria saber què és el que hi diríeu si us demanés la mà de la vostra filla.

—Això pregunteu-ho a ella—respongué la Tomasa.

Però En Ferran, que volia assegurar-se de la voluntat de la Tomasa, insistí preguntant-li:

—Però vos, ¿no voldríeu ésser la sogra d'un gran comerciant com jo, guapet...?

Rigué la Tomasa, i veient que la seva filla estava sense dir un mot i amb la mirada fixa, va dir-li:

—¿Però amb què somies...?

—Amb el seu príncep probablement—digué En Ferran.

—¿La meua filla ha fet la conquesta d'un príncep? Res m'estranya!

—No, Tomasa; era un torrat—digué En Ferran—. ¿Si l'haguéssiu vist...!

—Era un príncep—insistí la Tina.

—Sí, el príncep del gec curt...—recalcà En Ferran esclafint a riure.

* * *

L'anada d'En Joan als Encants era el motiu de totes les converses a casa dels Verli. Les amistats se'n estranyaven, el pare n'estava satisfet, i el fill encara mes, per poder estar tot el dia a la porta de la Tina. Ara, que els negocis eren completament nuls; res venia i el que podia treure de la parada ho feia a preus tan baixos, que més aviat eren obsequis que feia als que s'aturaven davant del seu paraigüet...

No obstant l'assiduitat d'En Ferran, la Tina cada dia es decantava més del costat d'En Joan i va arribar un dia en què, trobant-se de nou al restaurant, En Joan va decidir declarar-se, tement que En Ferran li passés al davant. Cal remarcar que En Ferran havia decidit deixar els Encants i traslladar-se a una boti-

- Senyora, no vinc per a comprar saldos...

gueta dels Bulevards, comptant sempre amb l'encimsament de la seva maniquí Tina.

Tanmateix era ocasió que En Joan corrés, si no volia perdre el poder-se casar amb la xamosa model.

Com havem dit, es trobaren en el restaurant la Tina i En Joan, i aquest, tot convidant-la a ballar per

poder-la separar d'En Ferran, que una volta més li proposava ésser la seva muller, li digué:

—Tina, vull casar-me amb vostè i no cal que digui que s'hi pensarà, que demà donarà la resposta... car jo l'estimo molt...

—Jo també, Joan... Però solament seré de l'home que parli seriosament amb la mare...

En oir que l'únic obstacle era parlar amb la Tomasa, En Ferran prengué de la mà a la Tina, i tots dos sortiren del restaurant i corrent arribaren a la parada de la sogra.

—Senyora—digué En Ferran—, no vinc per a comprar saldos... Vinc per a demanar-vos la mà de la vostra filla.

—Bé, digueu-ho a ella...

—Jo l'estimo, mare—respongué la noia.

—I bé, caseu-vos—van ésser les úniques paraules de la Tomasa.

Però En Joan volia parlar quelcom més per a no sorprendre a la Tomasa amb la seva posició social vertadera.

—Abans he de dir-vos la veritat, Tomasa: el meu pare és En Verli, l'antiquari del carrer de la Paix.

—Oh, Joan, quina sort—exclamà Tina.

—¿Qué?... ¿Quina sort?—digué enfutismada la Tomasa—. Jo també, jovenet, he de dir-vos la veritat: la meua filla serà riquíssima... en cobrar jo la meua herència de Xicago.

En Joan i la Tina, alegres com estaven, ja no pararen atenció en les darreres paraules de la Tomasa.

Dies després es celebrava el casament de la Tina, filla de la Tomasa, i d'En Joan, fill d'En Verli... però a la fi un casament entre drapaires rics i drapaires pobres. A la festa s'hi trobava En Ferran, amb cara de prunes agres. Sortosament tenia al seu costat l'antiga amigueta d'En Joan, la Carlota, que estava molt contenta de poder ésser la *jamba* d'En Ferran, un home que tenia tants vestits, sabates, etc., i que s'havia instal·lat ja als Bulevards.

La Tomasa estava imponent i vestida amb una elegància que feia ganes de riure. No tardà en esclatar la batalla entre les dues famílies.

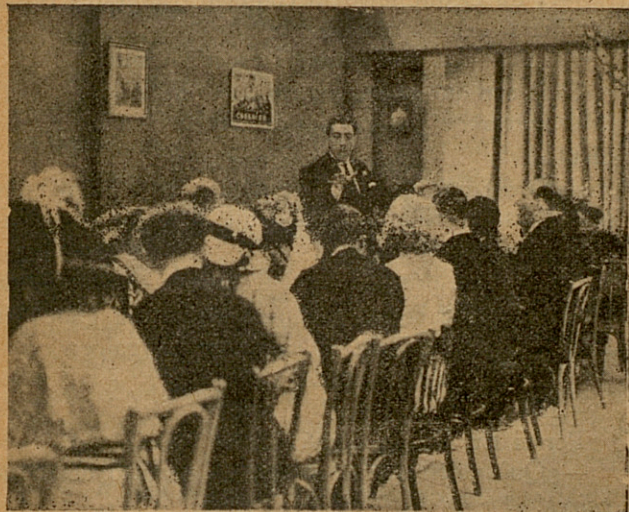
—Ep, tu, cap de tupí: que no saps menjar millor?—digué la Tomasa, en començar l'àpat, y després s'entretenia en criticar al pobre padrí, que era un comte tronat, que per deutes a En Verlo, havia acceptat ésser padrí i se'n penedia a cada moment.

—Ep, menys orgull—cridava novament la Tomasa, quan veia que a la taula hi havia un moment de silenci.

—Sí, menys orgull—deia, adreçant-se a la mare d'En Joan; i afegia:

—Vós sou tan drapaire com jo... encara que veneu a la rue de la Paix!

A cada moment s'armava un avalot, i les viandes volaven sobre els convidats. El xivarri era grandios

— Qué voleu que us canti la cançó del «*Drapairet*»

i la veu de la Tomasa pujava sempre amenaçant a la seva consogra amb dar-li quatre nates o bé molestant al pobre comte, al qual emplenava el plat de talls sense que els demanés. El pobre home perdia el monocle a cada cop que la Tomasa familiarment li donava a l'espatlla. El llenguatge era pujat de to, l'atmosfera carregada, i en tan bell moment el pare d'En Joan s'aixecà del seient per a fer el seu discurs,

—A mi el que més em complau d'aquestes festes familiars... és l'harmonia i la concòrdia...

—Calla—feu la Tomasa, i esclafí a riure.

Cada cop que la Tomasa notava que la remor i els crits minvaven, ja la teniu armant gresca i barrila i dient:

—Esteu molt quietes, fills meus... Apa, a menjar bons talls i a cridar... Sembla que us hagin donat injeccions de mantecado...

La Tomasa pregà a En Ferran que cantés alguna de les seves cançons, i aquest, que tenia ganes de lluir-se davant la Tina, no es feu pregar gaire:

A la taula tothom cridava:

—La cançó, la cançó!

Per fi En Ferran digué:

—¿Què voleu que us canti? ¿La cançó del *Drapairet*?

—¡Sí!—feren tots els convidats.

I En Ferran cantà:

EL DRAPAIRET

*Prop la porta de Sant Pau
hom veu molt sovint,
venent sobre un paraigüet,
l'home satisfet,
li diuen el Drapairet;*

el molt eixerit,

i és molt viu i molt xarman,

és l'as dels Encants.

El drapiaret eixerit té quinqué,

i sap els trucs i retrucs molt rebé,

tot ho arreplega i en fa col·leccions,

fent la mar de combinacions;

ell presenta els seus trastets,

content i simpàtic,

tan tranquil i tan genial,

és de lo més pràctic.

El drapairet eixerit té quinqué,

ell sap l'ofici molt bé.

Té en sa casa el drapairet objectes de preu,

de la Venus de Milo guarda mans i peus;

té una baldusa també del fill d'Abraham,

i una mitja amb tres forats de Ponci Pilat.

El drapairet, etc. (la tornada).

L'ovació que rebé En Ferran fou de les grosses, i tot seguit s'organitzà un ball, que no hi ha possibilitat d'explicar-lo amb justesa i tota propietat... dintre de l'aristocràcia drapaire.

L'arribada d'un nou personatge, el notari, féu que el ball es deturés. La Tomasa va tenir un pressentiment:

—¿Vós sóu notari?—digué al que acabava d'arri-

...i tot seguit s'organitzà un ball...

bar—. Doncs ja sé a què veniu... A portar-me l'herència.

Agafant el paper, la Tomasa llegí el document, mitjançant el qual entrava en possessió d'una herència de dos cents dòlars, que ella s'entestà en interpretar per dos milions!

—¿No tenia raó jo quan us deia que el vostre fill feia un gran casament?—digué a En Verli pare, donant-li dos copets a la panxeta.

En Ferran digué la darrera paraula per a tancar aquella escena d'alegria i bogeria:

—¡Ep, els de la taula! ¿No toqueu ara que som milionaris? ¡Som-hi, i que segueixi la ballaruga!

Tots cridaren:

—¡Visquin els nuvis!

I tots contents, com a les rondalles, començaren a ballar, fruint de la seva folla alegria, cantant *El Drapairet*.

FI DE "DRAPS I FERRO VELL"

Edicions BIBLIOTECA FILMS

L'aconteixement
de la temporada!!

MERCEDES

La novel·la de les emocions humanes i de
la joventut, que troba en la vida, la llum
guiadora del camí de la felicitat.

Principals intèrprets

CARME AUBERT-JOSEP SANTPERE

Rafel Arcos - Hèctor Morel

John Bux - Cheo Morejón

Orquestrina Planas

i els seus discs vivents.

Direcció

JOSEP CASTELLVÍ

Producció :

BARCELONA FILMS

Preu: 1 pesseta

— DEMANDES A —
Editorial "ALAS"-Apartat 707 - Barcelona

Publicacions en Català

— 30 cèntims volum —

Nostres cantaires

Col·lecció de les més po-
pulars cançons i sardanes.

L'Orfeó Català

Josep Anselm Clavé

Biografia de Santiago Rusinyol

La Reina ha rel·liscat

JOSEP SANTPERE

i

ROSITA HERNAEZ

En Tòful i la Tana a l'Exposició

Escenes còmiques

La Marieta del ull viu

Novel·la popular

50 cèntims volum

Biografia d'En Francesc Macià

50 cèntims volum

Auca de la República i Estatut

20 cèntims

Es prega enviar l'import de les comandes, en segells
de correu a:

EDITORIAL ALAS - Apartat 707 - BARCELONA